

MARRUBIEN ZAPOREA

Goizeko zortzi eta erdiak. Ohetik altxatu naiz arrapaladan, begietako makarrak kendu eta aurreko egunean prest utzitako prakak eta tirantedun kamiseta jantzi ditut. Berandu nabil! Motxilan ur botila, sagarra eta aitak prestatutako gazta tortilla ogitartekoa sartu ditut.

- Agur!- oihukatu dut atea zeharkatzen dudan bitartean.

Eskolako aparkalekura iritsi naizenerako, autobusean eserita daude ikaskide guztiak. Ines irakaslea daukat zain, bere sudur zorrotz eta begi distiratsuekin. Igo naizenean, lagunen algarak entzun behar izan ditut:

- Beti berandu!

- Bazen garaia!

Unairen ondoan topatu dut lekua, lehenengo ilaran. Mutil jatorra da baina lotsati samarra. Ez du jolas-orduan gurekin futboleak aritu nahi eta bakarrik egoten da, loreak biltzen izkin batean dagoen lorategian. Atzean, Loubna eta Nerea daude, kromoak elkarbanatzen.

Bihurgunez beteriko mendatea igo dugu, Mikel zorabiatzen hasi da eta Galder irakaslea botaka egiteko poltsarekin hurbildu zaio, korridorean barrena orekari eusten dion bitartean. Ehun urteko zuhaitzen basora iritsi garenerako, batek baino gehiagok dugu tripa nahasia, baina oinak lurrean jarri bezain pronto, jolasean hasi gara txoriak uxatzeko gizaki beldurgarriak diruditen zuhaitz erraldoien artean.

Inesek eta Galderrek inguruko loreak eta landareak ezagutzeko jolasa prestatu dute. Lauko taldeetan elkartzeko esan digute eta Nerea eta Loubnarengana jo dut. Unai gurekin elkartzera gonbidatu dugu eta musua gorrituta hurbildu denean, saltoka hasi gara elkarri besarkatuz. Irudiz beteriko fitxa eman digute irakasleek orduan, eta inguruan, horiek bilatzeko eskatu digute.

Basoa inguratzen duen zelaian hasi gara bila. Lehenengo hirurak arazorik gabe aurkitu ditugu: kuku-praka, mitxoleta eta bitxilorea. Laugarrena, ordea, ez da inon ageri. Ezkila-lorea du izena, nahiko txikia da eta more kolorekoa. Zelaiak duen aldapan gora egin dugu. Loubna izan da gora iristen lehenengoa. “**BEGIRAAAAAA!**” oihukatu digu eta lasterka hurbildu gara ikusten ari den hori zer den jakin nahian.” **BASERRI ZAHAR BAT!!**” esan digu irribarrea aurpegian duela.

- Agian sorgin bat bizi da barruan- esan du Nereak.

- Sorgin bat?- esan du Unai dardarka.

- Ez txorakeriarik esan, mesedez! Etxe horretan ez da inor bizi. Leihoak apurtuta daude eta teilatua erortzeko zorian!- erantzun diot.

Kanpoaldean urratutako izara bat dago eskegita, atean eguzki-lorea, zintzilik, eta ondoan, aitzur erdoildua. Etxea inguratu dugu. Atzeko aldean, inoiz baratza egon zela ematen du, baina barazkiak zaintzen zituen txorimaloak galdua du burua eta arropak zuloz beterik ditu. Halako batean, Nereak ezkutaketan jolastea proposatu du eta ezin eztez esan proposamen dibertigarri horri!

-Nik zenbatuko dut!-esan dut.

Arraroa bada ere, izugarri gustatzen zait besteak harrapatzea.

- Bat, bi, hiru, lau, bost, sei, zazpi, zortzi, bederatzi, hama. BANOIA!

Inguruan arakatu dut, baina atea zabalik dagoela ikusi dudanean, barruratu naiz. Hezetasun usaina dago, eta armiarma sareek apaintzen dituzte horma zaharrak.

-Noon zaudeteeeeeee? Aurkituko zaituuuuuzteeet.

Bat-batean oihu bat entzun dut goiko solairuan. Egurrezko eskailerak igo ditut eta hantxe topatu ditut Unai eta Nerea, aurpegia zurbil, lurrean dagoen koadro bati begira. Baserriaren margo bat da, lorez beteriko balkoia du eta atearen ondoan familia bat ikusten da, banku batean eserita.

-Ko ko koadroak Loubna jan du! - esan dit Unaik.

-Nola? Txantxetan zabilta ezta? – erantzun diot ulertu ezinik.

- Egia da, Loubnak koadroa horrela hartu du eta...

Esaldia amaitu gabe dagoela irentsi du Nerea koadroak.

- Ezin gara basora itzuli haiek koadro ziztrin honen barruan utzirik!- esan dut arduratuta.

Makurtu eta koadroa hartzera joan naiz baina Unaik, orduan, geldi egoteko oihukatu dit. Harrituta begiratu diot, ez baitut sekula horrela ikusi. Besotik oratu dit eta koadroa ez hartzeko eskatu dit.

- Hartzen baduzu, bakarrik geratuko naiz hemen eta beldur naiz!- esan dit malkoak begietatik darizkiola.

- Heldu eskutik- esan diot- Elkarrekin egingo dugu, ados?

Lasaitu egin dela dirudi. Eskutik heldu, beste eskuekin koadroa hartu dugu eta...TZAST! Zurrunbiloan biraka hasi gara noraezean.

Konturatu orduko, baserri bereko sukaldeko lurrera erori gara, BLAST! Gelak, aldiz, ez du itxura bera. Hormak zuriz margoturik daude, ez dago amaraunen arrastorik eta sua piztuta dago. Gure lagunak entzun ditugu kanpoan norbaitekin hizketan. Leihotik begiratu dugu, eta han ikusi ditugu baratzean, buruan zapi loredua duen emakume batekin. Hurbildu garenean, poz-pozik agurtu gaituzte :

- Ez larritu! -esan du Loubnak- Pertxenta, hauek Laia eta Unai dira, gure lagunak.

- Ongi etorri nire etxera gazteok- esan du emakumeak- Gustuko al dituzue marrubiak?

Baietz erantzun diogu buruarekin eta hosto handiko landare bati hurbildu zaio, urrutitik antzematen diren fruitu gorriak eskuetan hartuz. Guregana hurbildu denean, belarraren kolorea duten begiak ikusi dizkiot. Irribarre bat oparitu digu marrubiekin batera. Buelta eman dudanean, izara berbera ikusi dut zintzilik baina, oraingoan, garbi eta osorik. Ate ondoan aitzurra dago, garbi-garbi, eta alde batera, txarrantxa. Larrean, behi ugari dago, lasai bazkatzen. Ez dut ezer ulertzen!

- Nola iritsi gara hona? Lekua berdina da baina garbi eta polit dago orain- esan dut Pertxentari begira.

- Gaztea nintzenean, etxe honetan bizi nintzen familiarekin. Baserrian behiak jezten genituen , baratzean elikagai ugari hazten genituen eta inguruko azoketan saldu ere bai. Duela hogeitau urte, ordea, alde egin behar izan genuen. Bizitza oso zaila bilakatu zen. Ondoko herrian saltoki handi bat eraiki zuten eta jendeak azoketara joateari utzi zion. Baserriko produktuak saltokiko jabeei saltzen genizkien orduan, beste aukerarik ez genuen eta. Baina, ematen ziguten dirua ez zen nahikoa bizirauteko eta beste lanbide bat bilatu behar izan genuen denok. NI, okindegi batean hasi nintzen lanean eta senarra fabrika batean, non burdina lantzen zuen. Egunero, kotxea hartu behar izaten genuen lanera joateko eta, azkenean, behiak saldu, baserria utzi eta herrira joan ginen pisu batera. Hasieran, astebururo etortzen ginen baina umeak nagusitu ahala zailagoa zen haiek konbentzitzea, izan ere, nahiago zuten lagunekin plazan egon.

Bere begi berdeetan goroldioaren berde iluna ikusi dut orduan, tristuraren kolorea.

- LAAAAAIAAAAAA, LOUBNAAAAAAA, UNAAAIIII, NEREEEEEEAAAA!!!- irakasleak gure bila dabilzala entzun dugu.
- Alde egin behar dugu Pertxenta, nola itzuliko gara?

Barre egin du emakumeak.

